

ския животъ. . . , Да остана въ село, че да ида на оранъ, да се грижа за добитъкъ и газя блатливитѣ селски улици — вижъ, отъ сега нататъкъ не мога.

— Тъй! — въздъхва бащата.

— Тъй ами. Хората гледатъ питомото и лекото. Нѣма да живѣя два вѣка я!

Бащата помисля, че синъ му е харесалъ нѣкоя добра работа; пъкъ може да си е избралъ тамъ мома по сърце и, да не би да му побърка, отвърналъ. — Ехъ, като намѣрвашъ, че тамъ ще ти е по-харно — иди бе, чедо. Само че да се заловишъ на прокопсана работа. Пъкъ и да се задомишъ о време, както Богъ далъ. Завърти челядь — че и азъ кога дода да те навидя, да ми е драго, че синъ съмъ отхранилъ.